

Končno. Evina tiha želja, da bi skočila s padalom, se bo uresničila. Zdaj je ta veliki dogodek pred njo. Sicer ne bo skočila sama, temveč z izkušenim padalcem, a kaj potem. Pomembno je, da bo letela počasi v valovih vetra proti zemlji. »Se se spomniš,« je rekla mama, »kako si hotela pred dvema letoma ostati na morju? Rekla si, da je tam najlepše, da je tista družba tam najboljša in da se tam najboljšo počutiš. Zdaj pa je najlepše padalstvo?« Res, Eva si je takrat zelo želela ostati na morju, vendar je poslušala klic, ki jo je vabil naprej ... Čakalo jo je še toliko novega in lepega.

Podobne tihe želje, kot jih je imela Eva, nosimo v sebi tudi drugi. Nekatere čutimo bolj, druge manj. V nekaterih odkrivamo, kakor da nas nekdo skrivnostno kliče. Prisluhnimo, kako je Abram začutil skrivnostni klic.

Abram je bil nomad. Bog mu je spregovoril: »Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine, iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal. Iz tebe bom naredil velik narod, blagoslovil te bom in naredil tvoje ime veliko, da bo v blagoslov. V tebi bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje.«

Abram je šel, kakor mu je naročil Gospod. S seboj je vzel ženo Sarajo in bratovega sina Lota, vse premoženje in vso svojo družino. Odrinili so v Kanaansko deželo. Prispeli so v Kanaan in Abram se je ustavil pri Morejevem hrastu. Tam se mu je prikazal Gospod in rekel: »Tvojemu potomstvu bom dal to deželo.« Postavil je oltar Gospodu in klical njegovo ime.

(Prim. 1 Mz 12,1-8)

Gospod je še govoril Abrahamu: »Povzdigni oči in poglej s svojega mesta proti severu in jugu, proti vzhodu in zahodu! Zares, vso deželo, ki jo vidiš, za vedno dajem tebi in tvojemu potomstvu.«

(Prim. 1 Mz 13,14-15)

Iz Svetega pisma se da razbrati, da je bil Abram zelo navezan na svoje domače kraje. Sredi vsakdanjega dela pa je zaslišal Božji klic, naj zapusti svojo deželo in gre na pot. Bogu je zaupal, zato si je upal zapustiti svoj dom. Čutil je, da mu Bog želi dobro, saj mu obljublja novo deželo, njemu in njegovim potomcem.

Abram je tudi naš vzornik, kako poslušati Božji glas, mu verovati in nanj odgovoriti.

Zapustili bomo otroške navade, saj nas **Bog kliče v nov svet** mladosti in prihodnosti. To je za nas obljubljeni dežela, ki nam jo Bog podarja. Na tej poti bomo srečali tudi ovire in težave. Toda Bog nas bo spremljal in blagoslavljal kakor Abrama. To je velika Božja obljuba. **Mi** verujemo in zaupamo Bogu **kakor Abram**.

Bog nas vabi v srečno življenje. Z nami gredo starši, bratje in sestre, učitelji in učiteljice, kateheti in katehistinje, prijatelji...

- ① Kaj je Bog naročil Abramumu?
- ② Kaj je Bog Abramumu obljubil?
- ③ Kako je Abram v Kanaanu Bogu izkazoval svoje zaupanje?

NOMAD = pripadnik ljudstva, ki se s svojimi čredami seli iz kraja v kraj

OBLJUBLJENA DEŽELA = Kanaanska dežela, ki jo je Bog dal Abramumu; v prenesenem pomenu pa tudi dežela, ki mi jo je nekdo obljubil, da bo postala moja domovina;
»prostor«, kjer smo srečni, ker lahko živimo kot prijatelji z Bogom in med seboj